

Himālājā Oriēnt

(chýbajúci sortiment)

Ján Vasil
a kolektív

**Predať sa dá všetko. Je to len otázka ceny.
Alebo času.**

Francúzka

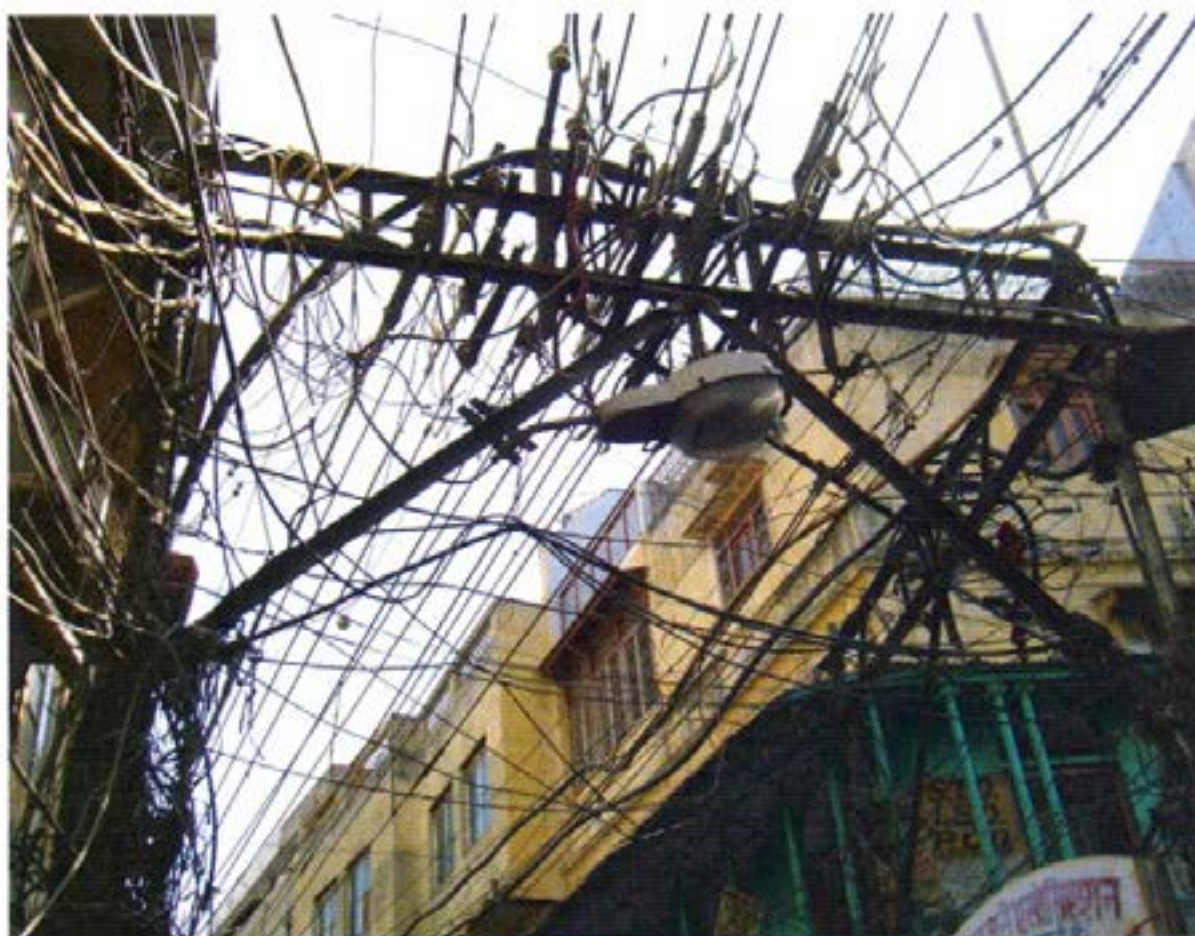

Š priateľom Igorom sedíme na terase hotela Karma a učíme sa po nepálsky. Popijame nepálske víno. Nepálske víno chutí asi tak, ako lacná whisky, zmiešaná s prvým ranným močom. Tak nejako aj vyzerá. Čas beží, sú asi dve hodiny po polnoci. Prekrikujeme hlasné prskanie ozývajúce sa z dreveného stĺpa oproti hotelu, kde ako bocianie hniezdo odpočívajú neuveriteľná zmes elektrických káblov. Jedny vedú hore, iné dolu, do všetkých strán a späť, niekoľkokrát hore, dolu a nazad, sem a tam, bez ladu a skladu. Namiesto bocianích mlád'at z hniezda vyletujú iskry a obávam sa, že mesto, teda aspoň naša ulica, sa každú chvíľu ponorí do tmy a zostane v nej, pokiaľ zo Slovenska nepricestuje revízny technik s čatou elektrikárov, ktorí hniezdo opravujú, alebo nadobro zakáže elektrinu v Nepále.

Po zvládnutí prvej nepálskej frázy, nasleduje jej spievanie, čo má na svedomí naša dobrá slovanská povaha, a tiež množstvo vypitého nepálskeho vína. Musíme za každú cenu prekričať cisternu, ktorá pravidelne medzi druhou a tretou tankuje vodu do zásobníkov, umiestnených na strechách bánk, hotelov a domov v okolí. O zopár decibelov vedieme aj pred občasným trúbením taxíkov. Z našej pohody nás vyruší, tuším už po piatykrát, slečna z Francúzska. Asi nejaká Francúzka, ktorá si zjavne pomýlila krajinu, minimálne však ulicu a najmä hotel, keď chcela oddychovať alebo dokonca spať.

Keď prišla druhýkrát, aby sme už konečne prestali ručať, bral som to ako peknú skúsenosť s déjã vu, potom sme ju už jednoducho ignorovali. My si spievame, pijeme, pozorujeme ohňostroj elektrosústavy oproti, silno dýchame Nepál a ona pri nás stojí a čaká, kým pôjdeme spať. Nevieť koľkokrát prišla a zasa odišla, asi o štvrtej zobudila recepčného a priviedla ho so sebou na našu terasu, aby zjednal nápravu. Kešab chvíľu žmurkal očami, vyrušený zo svojich snov, potom si vypočul sťažnosti. Uprel na ňu už zobudený zrak, zaostril, potom trocha prižmúril oči a zrukol: „Zalez do izby a spi, lebo ťa zabijem!“ Na sekundu sme stíchli aj my, a len jej vlasy, stojace dupkom a strach v jej očiach nám prezradil, že túto noc už budeme mať pokoj.

Žeby poistky?